

Sygn. akt IV Ca 564/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Płocku IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Szeromska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 22 listopada 2017 r.

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. w W.

przeciwko A. S.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Żyrardowie z 8 czerwca 2017 r.

sygn. akt I C 169/17

oddala apelację.

Małgorzata Szeromska

(...)

(...)

M. S.

Sygn. akt IV Ca 564/17

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Żyrardowie wyrokiem z dnia 8 czerwca 2017 r. zasądził od A. S. na rzecz (...) spółka z o.o. z siedzibą w W. kwotę 641,72 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie i oddalił powództwo w pozostałym zakresie, obciążając strony kosztami procesu stosownie do wyniku sprawy.

Apelację od tego orzeczenia złożył powód, zaskarżając wyrok w części oddalającej powództwo i zarzucając:

- 1) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 385¹ § 1 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie, polegające na przyjęciu, iż przepis ten ma zastosowanie do opłaty i prowizji za wypłatę środków oraz opłaty miesięcznej za utrzymanie konta określonych w Tabeli Opłat i Prowizji a będących wynagrodzeniem umownym powoda, które stanowi główne świadczenie stron umowy pożyczki;
- 2) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 385¹ § 1 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, skutkujące uznaniem, iż postanowienia umowy pożyczki w zakresie opłaty i prowizji za wypłatę środków oraz opłaty miesięcznej

za utrzymanie konta stanowią niedozwolone postanowienia umowne z uwagi na sprzeczność z dobrymi obyczajami i rażąco naruszenie interesów pozwanej;

3) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 385¹ § 1 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, skutkujące uznaniem, iż postanowienia umowy pożyczki w zakresie opłat za wezwania do zapłaty (opłat windykacyjnych) stanowią niedozwolone postanowienia umowne z uwagi na sprzeczność z dobrymi obyczajami i rażąco naruszenie interesów pozwanej;

4) naruszenie art. 471 k.c. w zw. z art. 481 § 3 k.c. poprzez jego niezastosowanie skutkujące nieuwzględnieniem kosztów ponoszonych przez powoda w związku z podejmowanymi działaniami windykacyjnymi;

5) naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 386 § 4 k.p.c. poprzez nierozpoznanie przez Sąd I instancji istoty sprawy, polegające na zaniechaniu zbadania materialnej podstawy żądania pozwu w zakresie opłat i prowizji (tj. art. 13 ust. 1 pkt 12 u.k.k., art. 30 ust. 1 pkt 11 u.k.k., art. 471 k.c.);

6) naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak wskazania na jakich przesłankach faktycznych i prawnych Sąd I instancji uznał, iż postanowienia umowy pożyczki zastrzegające opłaty i prowizje są sprzeczne z dobrymi obyczajami oraz w sposób rażąco naruszają interes pozwanej.

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda również kwoty 514,66 zł wraz z należnymi za opóźnienie odsetkami ustawowymi za opóźnienie oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego za obie instancje, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części oraz przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji wraz z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, w tym kosztach zastępstwa procesowego za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył:

Stosownie do treści art. 505¹³ § 2 k.p.c., ponieważ postępowanie dowodowe przed Sądem II instancji nie było przeprowadzone, uzasadnienie wyroku ograniczone zostało do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy podziela w całości ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji i uznaje je za własne, ponadto zarzuty apelacji nie dotyczyły tychże ustaleń. Sąd Rejonowy dokonując oceny prawnej zawarł w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia obszerną i wyczerpującą argumentację prawną, którą Sąd Okręgowy podziela i aprobuje. Nie ma potrzeby ponownego przytaczania tejże argumentacji jak również ponownego przywoływania przepisów, na których – trafnie – Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie.

Nie ulega przy tym wątpliwości, że sąd orzekający jest władny dokonać oceny ważności czynności prawnej, która stanowi podstawę faktyczną żądania pozwu.

Odnosząc się do poszczególnych zarzutów apelacji stwierdzić należy, że przy umowie pożyczki świadczeniem głównym jest tylko kwota pożyczki, pozostałe świadczenia, w tym wynagrodzenie pożyczkodawcy to są świadczenia uboczne, do których jak najbardziej ma zastosowanie przepis art. 385¹ k.c. W uzasadnieniu wyroku z 10 lipca 2014 r. w sprawie I CSK 531/13 Sąd Najwyższy stwierdził, że wiązanie postanowień określających główne świadczenia stron z *essentiale negotii* umów nie wzbudza w piśmiennictwie, a także i w judykaturze zastrzeżeń. Skoro więc świadczenie główne to świadczenie przedmiotowo istotne, to przy umowie pożyczki, w art. 720 § 1 k.c. jedynym świadczeniem określonym kodeksowo jest pożyczana suma pieniędzy, albo rzeczy oznaczonych co do gatunku.

Powołane przez apelującego przepisy ustawy o kredycie konsumenckim o tyle nie mają wpływu na rozstrzygnięcie, że bez znaczenia dla zastosowania art. 385¹ k.c. jest fakt podania do wiadomości konsumenta wysokości opłat i

oprocentowania. Jeżeli konsument nie miał wpływu na tę wysokość, to – stosownie do § 3 tegoż art. – są one niezgodnione indywidualnie, niezależnie od tego, czy przedsiębiorca poinformował konsumenta o ich wysokości.

Powód nie zawarł w pozwie żadnego uzasadnienia wysokości żądanych świadczeń ubocznych, uczynił to dopiero w apelacji, co uznać należy za spóźnione i nie mogące wywołać skutków, stosownie do art. 381 k.p.c.

Z powyższych przyczyn Sąd Okręgowy oddalił apelację jako niezasadną na podstawie art. 385 k.p.c.

Małgorzata Szeromska

(...)

(...)

M. S.